

MEMORIAŁ
General Marii Wittek

ZWM

TARKOWSKA Marta
zam. Minorska

ps. "Marta"

1 wr. 1982

3698/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — TARKOWSKA Mente

zam. Mimoska

3638 / WSK

I/1. Relacja —

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora ✓

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację ✓

III/1 — Materiały dotyczące rodziny relatora ✓

III/2 — Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r.

III/3 — Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III/4 — Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne... —

IV. Korespondencja —

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓

VI. Fotografie — (pasta pkt. II)

I 12 Dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora

- Wniosek odenaczeniowy, Warszawa 1945r., kopia, k.1 o.1

Arka E2 p. 886/06 WNIOSEK ODZNACZENIOWY

14

1. Nazwisko i imię i imię ojca ... Tarłowska Marta

2. Stopień wojskowy

3. Stanowisko i oddział ... Kier. pol. wydz. Zencad Wamenski

4. Przedstawia się do odznaczenia ... Ordreem Virtuti Militari kl. V

5. Rok urodzenia ... 17. I. 1917

6. Narodowość ... polska

7. Udział w wojnie z Niemcami w obronie Ojczyzny /gdzie, kiedy/ ... od VIII 1941

od. Zw. Walki Wyzwoleńczej od I. 1942 od. PPR od III 1943 od. Z.W.M. pierownik
techniki Z.W.M.

8. Czy był ranny, kontuzjowany w wojnie z Niemcami /jakie ranienie, gdzie, kiedy/

9. Od kiedy znajduje się w Armii /w Armii Polskiej w Armii Czerwonej/

10. Przez jaki wojenkomat zmobilizowany

11. Jakie posiada odznaczenia wojskowe /za jakie zasługi, Nr. rozkazu, czyj rozkaz i data rozkazu/

12. Adres domowy przedstawionego do odznaczenia i adres rodziny

Wkrótce i konkretne spisanie osobistego czynu bojowego lub zasług.

Ob. Tarłowska w pracy konspiracyjnej wyparata wole poświęcenia i odwagi, przewiła materiały techniczne i pracę oraz pracę w technice. Została awansowana na szlify z materiałem l. obizyguum. Pomimo katowania na Panisku zachowywała się bardzo dobrze, nie wydając nikogo ze swych współpracowników.

"Warszawa" 20 lipca 1945r.

Dowódca ... Z. Dąb

WNIOSEK PRZEŁOŻONEGO DOWODCY

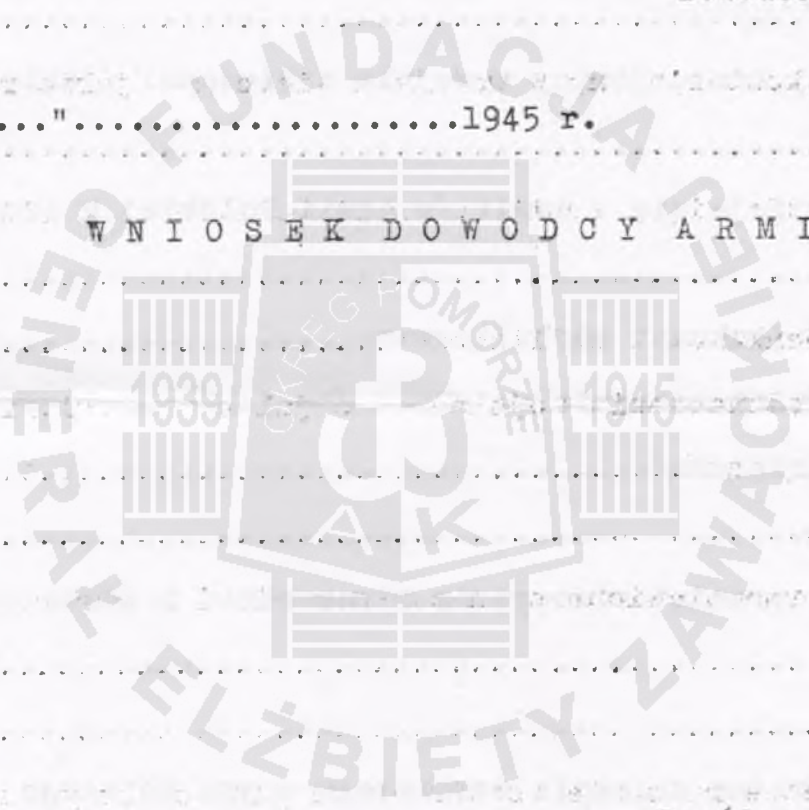
Dowódca

".....".....1945 r.

WNIOSEK DOWODCY ARMII

Dowódca Armii

".....".....1945 r.

1.02. 1754/WSK-412/01

II Materiały uzupełniające relacje

- Biogram M. H. Tartowska przesłany przez M. Sulej i D. Misztel, wydruk, k. 2 s. 1-2 ; 2 egz. k. 2 s. 3-4
- Biogram oprac. przez E. Zawacką i D. Kromp, wydruk, k. 2 s. 5-6

Przyjęli M. Sulej i W. Misztel

11.12.1954 / WSK-412/24

S. IX 01/75

map X 01

Marta Henryka TARŁOWSKA, zam. MINORSKA

Urodziła się 17 stycznia 1917r. w Warszawie jako córka Wacława i Karoliny z Chodakowskich.

Przed wojną studiowała chemię na UW. Należała do komunistycznej organizacji akademickiej „Życie”.

W okresie okupacji należała do ZWW, ZWM i PPR. Używała ps. Marta. Na początku stycznia 1943r. w jej mieszkaniu przy ul. Dobrej 9, za zgodą Komitetu Warszawskiego PPR, został powołany ZWM.

Jej brat, Jan Tarłowski, ps. Antek, był do stycznia 1944r. sekretarzem dzielnicy Lewa Podmiejska ZWM. Uczestniczył także w redagowaniu „Walki Młodych”.

W konspiracji komunistycznej uczestniczyła także jej siostra Ludwika z zawodu lekarz onkolog. Została aresztowana 15 września 1943r. Po trzech miesiącach pobytu w izolacji na Pawiaku, dzięki staraniom dr Anny Czuperskiej zatrudniona jako lekarz więzienny. Pełniła także funkcję łączniczki konspiracyjnej na Pawiaku. W dniu 30 lipca 1944 wysłano ją do Ravensbrück.

Od 1940r. do chwili aresztowania brała udział w wydawaniu i kolportażu prasy komunistycznej – przedpepeerowskiej, a następnie organów i materiałów agitacyjnych PPR i ZWM. Po powołaniu ZWM została kierowniczką techniki tej organizacji. Zajmowała się także szkoleniem ideologicznym ZWM.

W styczniu 1944r. została aresztowana przez gestapo z materiałem konspiracyjnym i umieszczona na Pawiaku. Dr Czuperska „zaaranżowała” u niej chorobę zakaźną. W ten sposób przesłuchania jej zostały przesunięte o kilka tygodni. W tym czasie zdołano uzgodnić jej zeznania. W dniu 10 czerwca 1944r. została wywieziona do Ravensbrück, gdzie przebywała jako więzień polityczny o numerze obozowym 41781. W dniu 21 lipca 1944r. przeniesiona do Buchenwaldu (nr. obozowy 4184). Od 12 września 1944r. przebywała w kommando Leipzig KL Buchenwald. W dniu 28 kwietnia 1945r. odzyskała wolność.

Po wojnie mieszkała w Warszawie. Pracowała w Głównym Urzędzie Miar jako inżynier. Wyszła za mąż za Sergiusza Minorskiego z którym ma córkę Martę urodzoną w 1951r. Mąż zmarł w 1981r. Od 1989r. mieszka w Ożarowie pod Warszawą.

Od 1957r. należała do ZBoWiD, a obecnie do ZK RP i BWP.

Jest odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Rozkazem ND WP Nr 761 z dnia 31 sierpnia 1945r. „za zasługi położone w pracy konspiracyjnej na stanowisku kierownika techniki ZWM” została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari.

Źródła:

A ZG ZK RP i BWP, sygn. W-3135.

DW Uds.KiOR, Imienny spis odznaczonych Orderem Wojennym Virtuti Militari w latach 1943-1959, s. 213, poz.1702.

Czuperska – Śliwicka A., Cztery lata ostrego dyżuru. Wspomnienia z Pawiaka 1940 – 1944, Warszawa 1968 (wyd. 2), s. 31, 79, 116, 142-144, 283, 300, 338.

Hildebrandt B., Czyn zbrojny ZWM, Warszawa 1989, s. 30, 42, 55.

Wanat L., Za murami Pawiaka, Warszawa 1985, s. 483.

M. Sulej 58 2011/75

ZHM

Marta Henryka TARŁOWSKA, zam. MINORSKA

(1917-)

Urodziła się 17 stycznia 1917r. w Warszawie jako córka Wacława i Karoliny z Chodakowskich.

Przed wojną studiowała chemię na UW. Należała do komunistycznej organizacji akademickiej „Życie”.

W okresie okupacji należała do ZWW, ZWM i PPR. Używała ps. Marta. Na początku stycznia 1943r. w jej mieszkaniu przy ul. Dobrej 9, za zgodą Komitetu Warszawskiego PPR, został powołany ZWM.

Jej brat, Jan Tarłowski, ps. Antek, był do stycznia 1944r. sekretarzem dzielnicy Lewa Podmiejska ZWM. Uczestniczył także w redagowaniu „Walki Młodych”. W konspiracji komunistycznej uczestniczyła także jej siostra Ludwika z zawodu lekarz. Została aresztowana 15 września 1943r., a po 11 miesiącach pobytu na Pawiaku, 30 lipca 1944 wysłana do Ravensbrück.

Od 1940r. do chwili aresztowania brała udział w wydawaniu i kolportażu prasy komunistycznej – przedpepeerowskiej, a następnie organów i materiałów agitacyjnych PPR i ZWM. Po powołaniu ZWM została kierowniczką techniki tej organizacji. Zajmowała się także szkoleniem ideologicznym ZWM.

W styczniu 1944r. została aresztowana przez gestapo z materiałem konspiracyjnym. Jej sprawą zajmował się referat IV A 3d na Szucha (organizacje wojskowe i inne nierozpoznane organizacje). Nie załamała się w czasie przesłuchań.

10 czerwca 1944r. została wywieziona do Ravensbrück, gdzie przebywała jako więzień polityczny o numerze obozowym 41781. W dniu 21 lipca 1944r. przeniesiona do Buchenwaldu (nr. obozowy 4184). Od 12 września 1944r. przebywała w kommando Leipzig KL Buchenwald. W dniu 28 kwietnia 1945r. odzyskała wolność.

Po wojnie mieszkała w Warszawie. Pracowała w Głównym Urzędzie Miar jako inżynier. Wyszła za mąż za Sergiusza Minorskiego z którym ma córkę Martę urodzoną w 1951r. Mąż zmarł w 1981r. Od 1989r. mieszka w Ożarowie pod Warszawą.

Od 1957r. należała do ZBoWiD, a obecnie do ZK RP i BWP.

Jest odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Rozkazem ND WP Nr 761 z dnia 31 sierpnia 1945r. „za zasługi położone w pracy konspiracyjnej na stanowisku kierownika techniki ZWM” została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari.

Źródła:

A ZG ZK RP i BWP, sygn. W-3135.

DW Uds.KiOR, Imienny spis odznaczonych Orderem Wojennym Virtuti Militari w latach 1943-1959, s. 213, poz.1702.

Hildebrandt B., Czyn zbrojny ZWM, Warszawa 1989, s. 30, 42, 55.

Wanat L., Za murami Pawiaka, Warszawa 1985, s. 483.

D.W. 22 III
Biogram ogrec. przez E2 i D.W. do
III t. „Stowmike VM kobiet”
Jol. 21 II 06
I Camp. D.W. I
II 15
Zhu?

TARŁOWSKA Marta Henryka zam. MINORSKA (ur. 1917), członkini przedwojennej komunistycznej organizacji „Życie”, uczestniczka obrony Warszawy IX 1939, od 1941 jako „Marta” członkini ZWW, od 1943 kierowniczką techniki powielaczowej ZWM, więźniarka Pawiaka, Ravensbruck i Buchenwaldu, po wojnie inżynier

Marta Tarłowska urodziła się 17 I 1917 w Warszawie jako córka Wacława Tarłowskiego i Karoliny z d. Chodakowskiej. Przed wojną studiowała chemię na UW, należąc do komunistycznej organizacji akademickiej „Życie”.

W czasie oblężenia Warszawy we wrześniu 1939 brała udział w formowaniu Brygad Robotniczych Obrony Warszawy.

Od 1941 jako „Marta” należała do ZWW i brała udział w wydawaniu i kolportażu prasy komunistycznej. Na początku stycznia 1943 w jej mieszkaniu przy ul. Dobrej, za zgodą Komitetu Warszawskiego PPR, został powołany ZWM, a „Marta”, będąca członkinią PPR, objęła funkcję kierowniczki techniki powielaczowej ZWM. Pracowała przy wydawaniu i kolportażu pierwszych numerów ukazującego się od lutego tr. pisma „Walka Młodych” oraz innych materiałów agitacyjnych PPR i ZWM. Zajmowała się także szkoleniem ideologicznym ZWM. Latem 1943 brała udział w dywersyjnej akcji spalania na Mokotowie stogów żyta i pszenicy przeznaczonych na wyżywienia armii niemieckiej na wschodzie. Aresztowana w styczniu 1944 przez gestapo z materiałem konspiracyjnym została uwięziona na Pawiaku. Tam dr A. Czuperska (VM) „zaaranżowała” u niej chorobę zakaźną, co spowodowało przesunięcie przesłuchań o kilka tygodni, w czasie których zdołano uzgodnić jej zeznania. Nie załamała się w czasie przesłuchań. Dnia 10 VI 1944 została wywieziona do Ravensbrück, gdzie przebywała jako więzień polityczny o numerze obozowym 41781 do 21 VII 1944. Przeniesiona do Buchenwaldu, tam z nr. obozowym 4184. Od 12 IX 1944 do wyzwolenia obozu 28 IV 1945 była więźniarką kommando Leipzig KL Buchenwald.

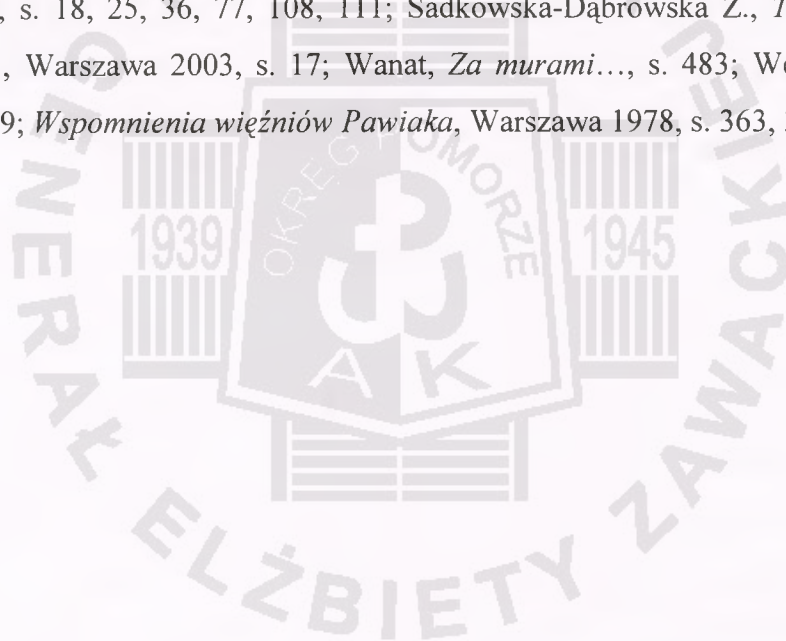
Marta Tarłowska Rozkazem ND WP Nr 761 z 31 VIII 1945 za *zasługi położone w pracy konspiracyjnej na stanowisku kierownika techniki ZWM* została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Ponadto odznaczona Zł.KZ i KO OOP.

Po wojnie mieszkała w Warszawie pracując jako inżynier w Głównym Urzędzie Miar. Wyszła za mąż za Sergiusza Minorskiego, w 1951 urodziła córkę Martę. Od 1957 należała do ZBoWiD, a obecnie do ZK RP i BWP. Wdowa od 1981, od 1989 mieszka w Ożarowie pod Warszawą.

Brat Marty, Jan Tarłowski, ps. „Antek”, był do stycznia 1944 sekretarzem dzielnicy Lewa Podmiejska ZWM, uczestniczył także w redagowaniu „Walki Młodych”. Siostra Ludwika, lekarka onkolog, uczestniczka konspiracji komunistycznej, aresztowana 1943, więźniarka Pawiaka zatrudniona tam jako lekarz więzienny, wywieziona do Ravensbruck. W działalność ZWM w Warszawie były także zaangażowane Irena i Danuta Tarłowskie (być może rodzina).

APAK, T. 3688/WSK; A ZG ZK RP i BWP, sygn. W-3135; DW Uds.KiOR, Im. spis VM PRL 1, s. 203, poz.1712;

By nie odeszły..., s. 123, 124; Czuperska, *Cztery lata...*, s. 31, 79, 116, 142-144, 283, 300, 338; Domańska R., *Pawiak – kaźń i heroizm*, Warszawa 1988, s. 110, 111, 37-348; Hildebrandt B., *Czyn zbrojny ZWM*, Warszawa 1989, s. 30, 42, 55; Jaworska H., *Było nas stu*, Warszawa 1948, s. 18, 25, 36, 77, 108, 111; Sadkowska-Dąbrowska Z., *Tu każdy kamień pachnie krwią...*, Warszawa 2003, s. 17; Wanat, *Za murami...*, s. 483; Wesołowski, *PRL. Kaw. VM...*, s. 89; *Wspomnienia więźniów Pawiaka*, Warszawa 1978, s. 363, 364, 365

T. 3698 / wsk

ZWM

TARKOWSKA Marta
zam. Minorska
ps. "Marta"

V Nazwiskowe karty informacyjne
k. 12

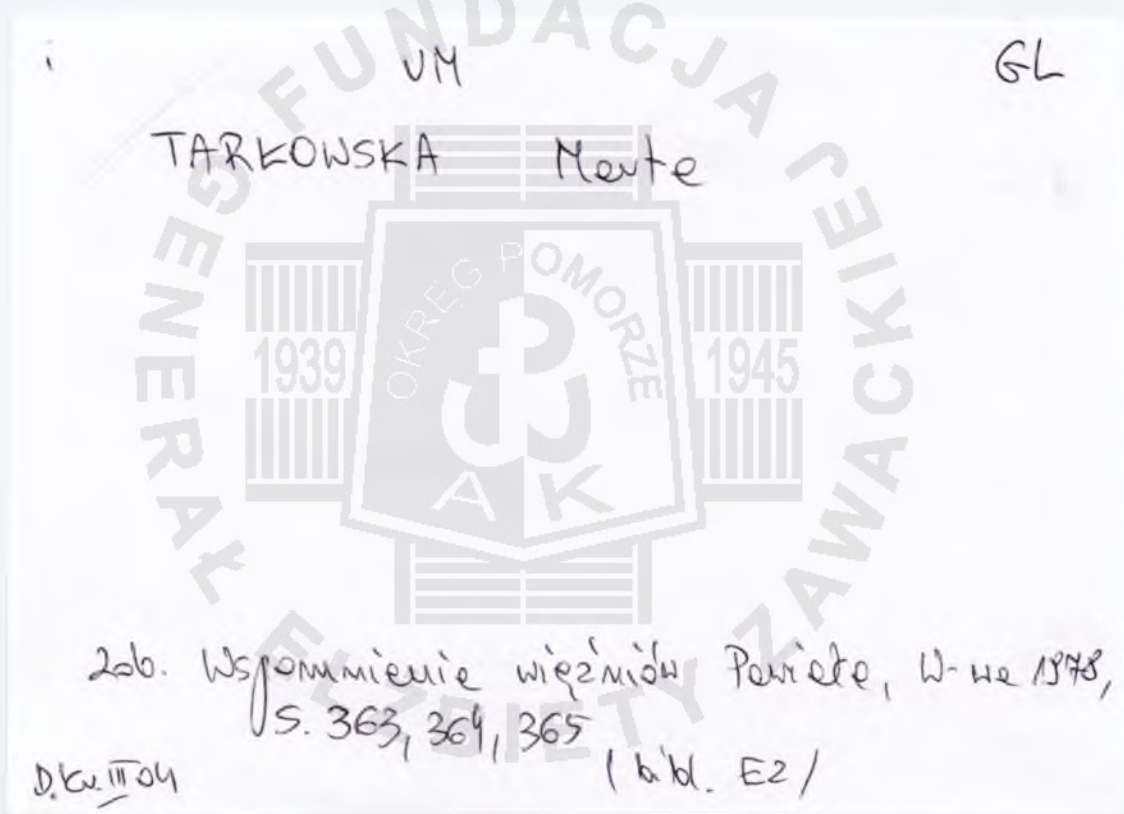
Zw. Walki
Młodych
Warszawa

Tarłowska-Minorska Marta

Przeszła dnia 4.01.1944r. przez patrol Schutzpolizei
sąteżkoj zaminującą materię do wielecejalnego
zryd. Zw. Walki Młodych, odwieziona na Taborecik.
Została uratowana przez LeBarke - więźnia dr. Gnupe
skiego i po przesłuchaniu wyjechała do Ravensbrück.

Lab. Regina Domanska "A droga ich wiedza przez
Publik" Wydawn. "Książka i Wiedza" W-ol 198/84
str. 121/122

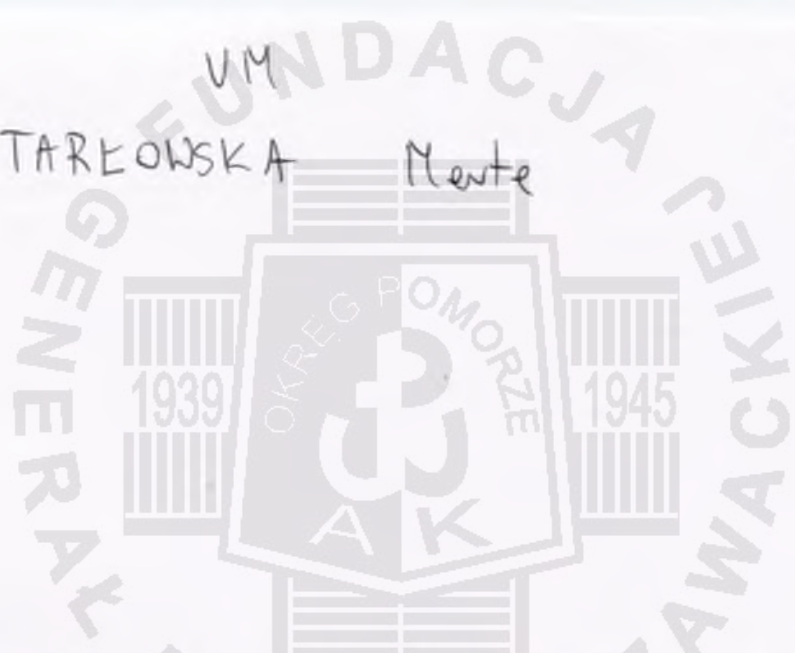
M. M. 992

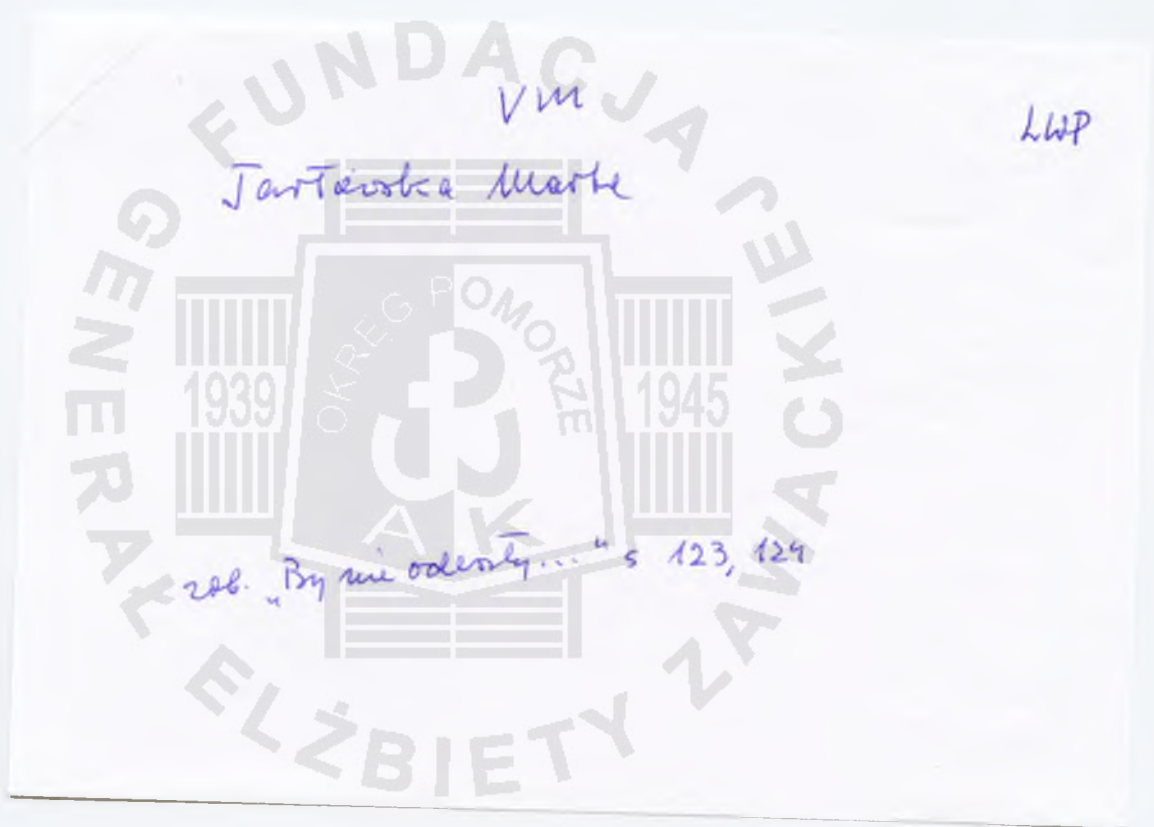
i

UM
TAREOWSKA Mente

GL
W-we

Zob. Sedkowska-Debrowska 2. "Tu kiedy kamien'
 pachnie kmine..." W-we 2003, s. 44
 Dł. K. 04 | bibl. E2 |

LWP

VIII

Jantowska Marhe

zob. „By mi odesly...” s 123, 124

		bez teczki	Mr. Karty 518
1	Nazwisko	Jartowska	
2	Imię	Marta	
3	Data ur./rozmię	17.01.1917	
4	Stopień rozp./tytuł	-	
5	Organizacja	-945	LWP?
6	Przychył org./jedn.	-	
7	Funkcja	-	
8	Mr. Karty	-	
9	Łródło	PRL1	

i

VM

TARKOWSKA - Mimonska Meute

- areszt 41 1944 r. przez patrol Schutzpo-
licei z teczką zawierającą mete-
rięły dla nielegalnego wydawnictwa
ZWM
- wysłane do Ravensbrück

Zob. Dsmarske "Powiś - kazi i herojem"
W-wa 1988, s. 110, 111, 347-348

o.k.w. 1103

i

FUNDACJA

ZWM
GL

TARKOWSKA Merta

- w czasie dojeżdżenie W-wy we IX 1933m. brała udział w formowaniu Brygad Robotniczych Obrony Warszawy
- przed wojną należała do Komunisty - cznego Związku Młodzieży - s. 18
- "młode aktywistki PPR", brała udział w organizowaniu "kół młodych robotników i rzemieślników" w W-wie - s. 36

Zob. Jaworska H, Było nas stu, W-wa 1945, s. 18, 25, 36, 77, 108, 111

DKw. IV 04

Uete

- prace przy wydawaniu pierwszych numerów pisma "Wielki Młodych" | ukazywało się od 11/1943 pod red. Hanka Sawickiej | - s. 47.
- była kierowniczką techniki powielaczowej ZWM mieszczącej się w lokalu Niemy i Leńki Kwaśc na Krakowskim Przedmieściu. Wyhodziły stamtąd powielone instrukcje wojskowe, potem "Poradnik Oświatowy" i inne wydawnictwa - s. 108
- w działalności ZWM byli też zaangażowani Janek Turtowski, Yvonne Turtowska i Danke Turtowska (być może rodzeństwo)

25. TARŁOWSKA Marta, ur. 17. 01. 1917r.
NDWP Nr 761 z dnia 31. 08. 1945r.

PR14

LWP?

*Za zasługi położone w pracy konspiracyjnej na stanowisku kierownika techniki ZWM.
„Imienny spis odznaczonych orderem wojennym Virtuti Militari w latach 1943 – 1959” s.203, poz.1712.
Biuro Kadr i Odznaczeń Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.*

roku, na pierwszej ogólnej konferencji, organizacja liczyła już ponad sto osób i stawała się coraz aktywniejsza, szczególnie, kiedy udało się nawiązać kontakt z szeregiem „starych” działaczy: „Piotrem” — Czesławem Mankiewiczem, „Romanem” — Jankiem Fajgę, „Leonem” — Jerzym Carlsonem i kilku innymi. W tym okresie obok systematycznej pracy samokształceniowej i ideologicznej we własnych szeregach, rozpoczęto także robotę na zewnątrz — budzenie w społeczeństwie ducha walki. Obok pisma narzędziem w tej pracy były małe, skromne nalepki, drukowane na podklejonym papierze.

Hasłami, wzywającymi do walki z okupantem, do sabotażu, głoszącymi ideę Polski Niepodległej i sojuszu ze Związkiem Radzieckim, pokrywały się tablice ogłoszeniowe, mury, przystanki tramwajowe, okna wystawowe sklepów. Nie była to wcale łatwa praca. Nalepki, jeśli miały spełnić swój cel — oddziaływać na społeczeństwo — musiały być naklejane w najruchliwszych punktach miasta. Wymagało to ubezpieczenia zbrojnego, a broni oczywiście nie mieli. „Ubezpieczenie” stało więc zwykłe w pobliżu głównego wykonawcy akcji „lizakowej” po to tylko, by w razie wypadku stwierdzić naocznie, że istotnie wpadł i czym prędzej oczyścić jego mieszkanie.

Grupa studentka

W 40-tym roku grupa „Strzał” nawiązała łączność z organizacją, założoną przez dawnych „Zyciowców”, działającą również na terenie Warszawy, skupiającą przede wszystkim młodą inteligencję, mającą jednak wpływy także wśród robotników. Od początku 40-tego roku grupa ta wydawała na powielaczach referaty na tematy polityczne, gospodarcze i społeczne, prowadząc działalność ideowo-wychowawczą. W tej właśnie dziedzinie koordynowały z ich pomocy inne grupy młodzieży lewicowej. Studentom — jak ich popularnie nazwano, przychodzili często na zebra-

nia jako prelegenci. Byli wśród nich: Zygmunt Jarosz, Szczepny i Stefa Dobrowolscy, „Danka” — Zofia Jaworska, Jerzy Albrecht, Irma Płasko, Marta Tarłowska i inni. Jednym z kierowników grupy był Marian Spychalski. Oprócz powielanych referatów „Zyciowcy” wydawali dwa razy w tygodniu Biuletyn Radiowy, docierający do wszystkich dzielnic Warszawy. Pisali o przyszłej, wolnej Polsce, w której nie będzie wyzysku, nędzy i ciemnoty, która będzie ojczyzną mas pracujących. Wzywali do walki o tę Polskę, do rozwinięcia w pełni akcji sabotażowo-dywersyjnej wobec okupanta. Wezwanie to znajdowało odzwierciedlenie wśród społeczeństwa. Konieczność walki z najeźdźcą wszelkimi dostępnymi środkami, walki o istnienie narodu, stawała się coraz wyraźniejsza. Jeżeli bowiem pierwsze akty terroru, jak masowa egzekucja w Wawrze w grudniu 1939 r., mogły być uznane tylko za chęć zastraszenia ludności i zapewnienia sobie spokoju na okupowanych terenach, to już potem, gdy przyszedł wywózki dziesiątków tysięcy Polaków do Oświęcimia i innych obozów, z których dochodziły mroźące krew w żyłach wieści — stało się dla każdego jasnym, że celem terroru jest wyniszczenie narodu. Walka z okupantem narzucała się więc również jako jedyny sposób uratowania społeczeństwa od zagłady.

Związek Walki Wyzwolenczej

„Biuletynowcy” stali się trzonem powstałej w drugiej połowie 41-go roku z połączenia kilku postępowych grup robotniczych, inteligentkich i młodzieżowych, organizacji pod nazwą Związek Walki Wyzwolenczej, tej, z której wyszli późniejsi aktywiści Polskiej Partii Robotniczej i Gwardii Ludowej, dowódcy pierwszych oddziałów partyzanckich. Do Związku Walki Wyzwolenczej przystąpiła także grupa „Strzał”. Związek Walki Wyzwolenczej, obok ukazującego się nadal Biuletynu Radiowego, wydawał zaczął pismo „Zwycięzcy”.

H. Jaworska — Była mes stu
Wawrze 1948

H. Jaworski „Było mes stu”
W-wa 1948

(wykonała grupa MXIV)”. „26. VIII. rozbrojono podoficera niemieckiego. Zdobyto 1 parabellum (grupa MXIV)”.

Były to często śmiałe i niebezpieczne akcje. Przez pewien czas bohaterami dnia byli: Tadek Dąbrowski i „Gór” — Jurek Sawicki, którzy uzbrojeni w „piątkę” w biały dzień rozbroili na ulicy Chałubińskiego, a więc w centrum Warszawy, niemieckiego oficera. Ale potem ich wyczyn już nie imponował — zdarzało się więcej takich.

Lato 43-go roku to wreszcie okres akcji palenia zboża w majątkach niemieckich. Pozazdrościli ZWM-owcy warszawscy Gwardzistom, którzy takie akcje robili od dawna w terenie. A od zazdrości do pokazania, że i oni to potrafią, było blisko. W lipcu i sierpniu płonęły na przedmieściach i w okolicach Warszawy stogi żyta i pszenicy, przeznaczone na wyżywienie armii niemieckiej na wschodzie. Ileż pomysłowości wkładali w tę robotę ZWM-owcy.

Jedna z grup żoliborskich spaliła stogi na Mokotowie. Jako głównych wykonawców wybrano „Filipa” — Jurka Krajewskiego i „Martę”. Spacerując po ulicy wyglądali zupełnie niewinnie — ot, flirtująca młoda para. Tak też potraktowali ich wartownicy, strzegący stert za ogrodzeniem z drutu kolczastego. Nie zwracali na nich po prostu zbyt wielkiej uwagi. Gdyby wiedzieli, że wtedy, gdy odwrócili się na chwilę tyłem, na stogi poleciały maleńkie pacuszki, od których w dwie godziny potem zapłonęło zboże, jak pochodnia oświetlając cały Mokotów...

„Grażyna” — Nalewajko wpadła na lepszy jeszcze pomysł. Z dwoma chłopcami z Woli pojechała na „wycieczkę” do Wilanowa. Chodzili po łąkach, rozmawiali. W końcu zapragnęli zrobić kilka zdjęć z wycieczki. Gdzie? oczywiście na tle stogów — to bardzo efektowne. Wartownik nie mógł się oprzeć uprzejmej prośbie. Przyglądał się nawet, kiedy robili zdjęcia. Ale cóż? Nie zauważył, że stojąca koło stogów „Grażyna” wtyka w nie termitówki. Na próżno łamał sobie potem głowę: skąd ten nagły

1. Tartowska, Marta, —, 20 kwietnia, —, 1945.08.31, s. 89

- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

TARŁOWSKA Marta

